

N.TÓTH ANIKÓ

Az első fölolvadás

Fél órával az indulás előtt már ott toporgott a peronon. Ritkán utazott, nem akarta lekésni a nagy gonddal kiválasztott járatot. Minden pillanatban az óráját nézegette. A busz időben, bár lomhán indult.

Verőfényes tavaszi délelőtt volt.

Lágy mezők és virágzó fák suhantak el az ablak előtt. Hosszasan bámészkodott, gyönyörködött a fehér-zöld tájban. Csupa zsongást érzelt kívül-belül: várakozás és reménykedés bizsergette minden porcikáját egész úton.

Egy fölolvadásra igyekezett.

Hányszor végiggondoltam már, tűnődött magában, a két és fél évtized alatt, hogyan is lesz, ha egyszer végre meghívást kapok. Egyszer féltem, azt gondoltam, vissza kell utasítanom, máskor meg majd szétpattantam az akarástól, igenis el kell mennem, meg kell mutatkoznom. Hiszen ez életem értelme, kielégülése: a soká késlekedő dicsőség. Ahogy várnak az autóbusszállomáson, egy fiatalember, a gimnázium lelkes tanára vagy inkább a művelődési ház ifjú előadója a szívélyes üdvözlő szavak után előzékenyen kivési kezemből a csomagot, még ha gurul is a bőrönd, legalább nem nekem kell vonszolnom magam után. A fiatalemberen kívül két hölgy is nyújtja a kezét, nyájas könyvtáros kollégák, rémlik, már találkoztunk, de lehet, hogy tévedek, az arcmemóriám nem a legmegbízhatóbb, kerültem már miatta kellemetlen helyzetbe nemezszer. Aztán beülünk egy elegáns étterembe, háromfogásos ebédet eszünk, a tyúklevés tetején aranykarikák úsznak, a hajszálat sikerül észrevétlenül kipiszkálnom, a virágáruslány módjára készült szüzérmék viszont kifogástalanok, és igazán megható, hogy desszertnek somlói galuskát hoznak, mintha tudnák, hogy ez a kedvencem, és divatos rosét kortyolgatunk a kellemes csevegés közben. Aztán megmutatják a múzeumot, a frissen felújított iskolát, a patinás városházát, a barokk templomot belülről és a romos zsinagógát kívülről, a patikát, amelynek tulajdonosa 150 éve ugyanaz a család, a padot, ahol egy híres zeneszerző csókolózott gyerekkori szerelmével, a lepusztult nyilvános vécét, amit a köztiltakozás miatt nem lehet bezárni, a kórházalapító mellszobrát, egy különleges hangulatú kapualjat, a háborús hősök emlékművét, s mivel látják, hogy még nem vagyok fáradt, és érdeklődésem is lankadatlan, a kálváriadomb messze földön híres stációi előtt is végigvezetnek, ahogy eddig én is végigvezettem minden egyes íróvendégemet a kálváriadomb stációi előtt, megmutattam a háborús hősök fonnyadt koszorús emlékművét, a kórházalapító egykedvű mellszobrát, a főtéren éktelenkedő nyilvános vécét, a padot, ahol egy híres zeneszerző ábrándozott gyerekkori szerelméről, a másfélszáz éves patikát, a zsinagógát belülről, a katolikus templomot kívülről, a városházát, a frissen felújított iskolát és a múzeumot, hadd ismerjék meg a helyet, a genius locit, ne

legyen hiábavaló a kiruccanásuk, hiszen egy porfészeknek gondolt település is tartogathat meglepetéseket. Aztán vendéglátóim elszállásolnak, majd elkísérnek a fölolvasás színhelyére, a könyvtár olvasójába, a gimnázium aulájába vagy a városháza dísztermébe, ahol ugyan nem vár zsúfolt nézőtér rám, de azért tisztességes létszámú közönség gyűlik össze, hogy meghallgassa nem túl kalandos élettörténetemet, az irodalom felé vezető kacsaringósan göröngyös vagy inkább kátyús utam s a regényem legfelkavaróbb részleteit. Ezután vastaps tör ki, hosszú percekig az az érzésem, szünni sem akar, majd miután mégis csillapodik kissé, kérdések áradatát zúdítják rám, szerencsére főképp költői kérdéseket, amelyeket az élet prózaibb oldalának ismeretére hivatkozva háritok el, majd miközben minden nyájas olvasóval váltok néhány gondolatot olvasási szokásokról és az irodalom presztízsének rohamos csökkenéséről, a fiatalok tunyaságáról és a világgazdasági folyamatokról, a hackerek pimaszságáról és az új szülőfajták telepítésének szükségességéről, a napelemek gyártási technológiájáról és az esztétikai műtétek felesleges voltáról, a császármetszés és az arany metszés párhuzamairól, valamint a rókalepkék násztáncának aggasztó változásáról, csaknem másfél óráig dedikálom a könyvem. A könyvem, amin húsz kemény esztendőn át dolgoztam. Átdolgoztam, igen, pontosan hétszer, mert nem adhatok ki a kezemből holmiféle fércművet. Meg hát a kiadók is sorra ezt tanácsolták, mire végül az egyik nagylelkűen vállalta, hogy megjelenteti. Nemhiába hordtam, dajkáltam, babusgattam hát a mondatokat a szívemben, különböző papírfecniken és noteszokban, végül a notebookom titkos rekeszeiben. A potenciális olvasók sem hiába vártak és vágytak rájuk annyi időn keresztül... Az estem másnapján pedig újdonsült tisztelőim ott álldogálnak majd a szálloda halljában, tolonganak az utcán, elkísérnek az állomásra, és könnyekig hatódva integetnek utánam, amikor kikanyarodik a busz a peronok közül. Milyen szép is lenne, sóhajtott. Ha élni lehetne még sokáig. Ezzel a lehetőséggel.

Két óra felé járt, megigazgatta a haját, lesimogatta öltözékét, bedobott egy nyugtatót, szigorúan gyógynövényalapút, erre az utóbbi időben orvosi javallatra szokott rá, s valóban segített. Hiszen annyi a stressz, amit az ember nem tud önerőből felszámolni...

Az autóbuszállomáson nem várta senki. Ám alighogy néhány tétova lépést tett a kijárat felé, megszólalt a telefonja. Egy elég kellemetlen színű, feltehetően női hang kimerően elnézést kért, amiért nem tudott kimenni elé egy fontos értekezlet miatt, gépiesen megkérdezte, hogyan utazott, majd választ nem várva elmondta, hogyan jut el a szálláshelyig. Nagyjából olyan módon, mint egy GPS. El is indult az utasítások szerint, s a fiatal, épp leveleiket bontogató plátánokkal övezett, gyakorlatilag nyílegyenes úton csakhamar elért a lencse alakú főtérre, ahol nem volt nehéz megtalálnia a kopott külsejéhez mérten kissé hivalkodó nevű panziót, az Aranyszarvast.

A recepció pult mögött egy kislány ágaskodott, nem lehetett több tízévesnél. Készségesen nyújtotta a kulcsot anélkül, hogy megkérdezte volna új nevét. A kulcskarikán egy aranyozott szarvas is fityegett.

Ez elvezeti a szobájába, mosolygott biztatóan a kislány, mintha valami új otthont ajánlana neki, nem pedig egyéjszakás átmeneti szállást. Majd elkísérte a felvonóig. Ezen elcsodálkozott, hiszen az épületnek csupán egy emelete volt.

Az idősebb, a mozgássérült és a lustább vendégeink kedvéért, kuncogott a kislány, amint észrevette a meglepetést az arcán. Amikor rácsukódott az ajtó, baljós érzés fogta el. Nem alaptalanul. Miután megnyomta az egyes gombot, a lift akkorát rándult, hogy a torkába ugrott a gyomra, majd három másodperccel később hirtelen megakadt. Kicsit kivárt, hátha nyílik az ajtó, bár azt sejtette, hogy ilyen rövid idő alatt nem érhetett fel az emeletre. Újra megnyomta az egyes gombot, de semmi nem történt. Aztán a nullásat is, hátha visszatérhet a földszintre. Miután a lift továbbra sem moccan, a csengőgombbal próbálkozott. Az irtózatos csörömpölés váratlanul érte, de meg is nyugtatta: ez a zaj bizonyára fellármázza nemcsak az épületet, hanem az egész környéket. A csörömpölés sokáig tartott, bár lehet, hogy csak neki

túnt úgy; a füle hosszú percekig csöngött. Távolinak tűnt a portás kislány kiáltozása, aki azzal az információval igyekezett eloszlatni aggodalmait, hogy már úton van a szerelő. Csekély húszperces várakozás következett, aztán tompa robajjal kivágódott az ajtó, s ott találta magát két emelet között. Mint akit derékban kettészeltek.

Ki tud mászni?, mordult rá fentről egy udvariasnak semmiképpen nem nevezhető hang. Miért, maga ki tudna innen mászni?, pattintotta vissza a labdát némi indulattal.

Ne tessék félni, guggolt az arca elé a recepciós kislány, mindjárt kiszabadítjuk.

A szerelő elcsoszogott, majd egy fémlétrával tért vissza.

Három fokot lépett fölfelé, s amikor már nem volt mibe kapaszkodnia, jobb kezét a kislány, balját a szerelő ragadta meg.

Köszönöm, mondta kimerően, és találomra elindult a folyosón. Amerre ment, sorra gyúltak ki a tündérrózsát mintázó szenzoros lámpák, s amint elhaladt alattuk, rögtön ki is hunytak. Ez egy kicsit zavarta. Itt a szobája, mutatott egy bordó ajtóra a kislány, aki végig szorosan a nyomában járt.

A szoba közepére húzta a bőröndöt, és körültekintett. Egy nagy tükröt látott, oldalt az ágyat, szemben egy hintaszéket. A bordó szín dominált: a tapéta és a szőnyeg mintája, az ágytakaró, a hintaszék kárpitja és az asztalkán a terítő gondos összhangja arra utalt, hogy a szálló tulajdonosa vagy fenntartója ad a részletekre.

Ha szüksége van valamire, csak tessék szólni, mondta készségesen a kislány, majd magára hagyta. Az ablakhoz lépett. Sokáig nézte a lencse alakú tér házait, melyek innen felülről kifejezetten ismerősnek tűntek. A házak előtt körös-körül mélyrózsaszín virágfürtöktől roska-dozó díszfák pompáztak. Ettől jókedve kerekedett. Benyitott a fürdőfülkébe, ahol kellemes virággillat fogadta. A sárga csempe a kinti verőfényt juttatta eszébe. Férge mozdulatokkal zuhanyozott, ügyelve, hogy haja ne legyen nedves. A víz zubogása ellenére is meghallotta a szobatelefont. Kírontott a zuhany alól. Nagy tócsákat hagyott a fürdő járólapján. A szoba bordó mintájú szőnyegére lépve akkorát csúszott, hogy egyensúlyát veszítve teljes hosszában végigvágódott a földön. A tükör elé esett, szerencsésen elkerülve az asztalka sarkát. Hosszú másodpercekig élettelenül hevert. Amikor bizonytalanul felemelte a fejét, megrökönyödött a tükörképtől: ilyen perspektívából még sose látta magát. Idegen teste szélesnek és súlyosnak tetszett, arcán bordó árnyékok kóvályogtak.

Hívok orvost, ígérte a kislány, aki a zuhanás okozta zaj hallatán szolgálatkészen benyitott a szobába, majd a meztelenség látványától megdöbbenve rögtön ki is hátrált. Mielőtt még tiltakozhatott volna. Óvatosan feltápászkodott, majd bosszúsán visszacaplatott a fürdőbe. A jobb válla és a csípője furcsán sajgott. Előbb forró, majd hideg vizet zúdított magára. A fogason bordó törölköző és ugyancsak bordó köntös várta.

Bőröndjéből egymás után rebbant elő a zakó, a nadrág. Kis töprengés után a szoknya is, a mélyrózsaszín blúz, a finom mintájú selyemsál, a fekete túsarkú. A sminkkészletével visszament a fürdőfülkébe. Sápadtanak tűnt a bordó köntös fölött, ezért az erőteljesebb púdert rakta fel az arccsontjára. A szem körüli ráncok és a sekély, ám nyilvánvaló árkok eltüntetésével sokáig bíbelődött. Váratlanul megszólalt a szobatelefon, mire úgy összerezett, hogy a szemhéjtus megugrott a kezében, és bizarr kacskaringót húzott egészen a halántékaig. Visszasietett a szobába, ezúttal vigyázva a szőnyegen. A vonalban a GPS-hangú nő újabb eligazítást adott, megjelölve a fölolvasás pontos helyszínét és időpontját, miközben sajnálatát fejezte ki amiatt, hogy az értekezlet még mindig tart. Megnyugtatta, hogy tájékozódási képessége még sosem hagyta cserben, kiváltképp hogy csak a tér túlsó oldalára kell átsétálnia, és egyáltalán nem veszi zokon, hogy kíséret nélkül fog megérkezni.

Telefonálás után ravasz púderezéssel is csak nehezen tudta eltávolítani halántékáról a rászáradt fekete kacskaringót. Épp a szempilláival foglalkozott, amikor kopogtak.

Megvizsgálhatom?, hallatszott az ajtó mögül.

Előbb felöltöznek, tört fel a torkából egy ismeretlen hang. Minden szempillára külön ügyelt. Sokat válogatott a rúzsok közül is. Az összhatás elégedetté tette. Diszkrét parfümöt fújt a test zugaiba. Nem kapkodta el az öltözködést sem. Tiszta bugyit húzott, melltartót cserélt, ami ugyan nem volt kényelmes, de még előnyösebben mutatta egyébként is kerek idomait. Egy dobozból új harisnyát vett elő, kéjesen húzta fel a friss gyantázástól kifogástalanul sima lábszárára, eligazgatta kissé már megereszkedett combján, fenekén. Amikor a blúzba bújt, ismét érezte a sajgó fájdalmat a jobb vállában. Előbb állig gombolta, majd a dekoltázsánál, ahol csaknem tökéletes a bőre, két gombot kigombolt, így a gyöngysor is jobban érvényesülhet. Aztán hosszasan hezitált, nadrágot vegyen-e vagy szoknyát. Végül a szoknya mellett döntött, hadd látszódjon a szép vonalú lába. Mielőtt a zakót magára öltötte volna, megigazította a frizuráját, amivel szerencsére nem volt különösebb tennivalója, hiszen reggel a fodrász alaposan rögzítette, még a zuhanyozás sem ártott neki. Felkerült a lábára a túsarkú is. A tükör előtt hajladozva boldogan észlelte, hogy nem látszik rajta a kora. Sőt egészen mutatós, ha időt áldoz a részletekre. Meg is feledkezett az orvosról. Amikor ismét kopogtak.

Jól van?, firtatta az előbbi, nem kellemetlen férfihang.

Igen, minden rendben, tárta széles mosollyal az ajtót. Csak kicsúszott a lábam alól, mutatott a bordó mintájú szőnyegre. Sajnálom, hogy fölöslegesen idefáradt.

A látványtól a jólöltözött, kissé köpcös, gondozott szakállú orvos lába alól egy pillanatra kicsúszott a talaj. Az ajtó azonban máris becsapódott.

Kosztümjével harmonizáló retiküljét, melybe pontosan belefért a sminkkészletének egy redukált változata, valamint a regénye, vállára akasztotta, a tojáshejszínű tavaszi kabátot, amire, úgy gondolta, talán nem is lesz szüksége, lazán átvette a karján, majd bezárta maga mögött az ajtót. Az aranyozott szarvas vidámat koppant a bordó műroston.

Lia, lépett oda hozzá a portán a gondozott szakállú orvos.

Ismerjük egymást?, nyílt tágira a sűrű pilláktól sejtelmesen sötétkék szem.

Lia, ismételte szenvedélyesen a férfi.

A lány bariton megindította. Egy folyosószeget, egy kapualj, egy kovácsoltvas pad a juhar alatt, fényszilánkok az arcon, ánizsillat, ágyéktájt forró hullámok. Megszédült.

A fölolvast vendége, csilingelte a kislány, aki alig látszott ki a recepciós pult mögül.

Lia, Kornélia, ismételte a férfi. Láttam a plakátokat. A név nem volt ismerős. Férjhez mentél?

Nevet változtattam.

Miért pont Pesthy?

Szerettem azt a várost. Ott szerettem volna élni. Aztán... És te?

Nem tudtam, hogy író lettél.

Nem tudom, az lettem-e. Majd most elvállik. Ez lesz az első fölolvásom.

Tartasz tőle?

Talán nem halok bele.

A biztonság kedvéért átkísérlek a kávéházba, határozott a férfi.

És ha kell, megmenti az életét, biztatta kuncogva a kislány, majd kiment velük a térre, és hosszan bámult utánuk.

Szél támadt, bele-belekapott a díszfák koronájába, rózsaszín szirmok pilinkéztek mindenfelé.

Égi rendelés, szellemeskedett a férfi.

Virágkoszorúsan léptek a néptelen kávéházba.

Van még tíz perc kezdésig, vigasztalta, plusz negyedóra általános késés, helytelen helyi szokás. A kudarc késleltetett siker, tette hozzá tűnődve, bár nem a saját gondolata volt. Addig megiszunk valamit, és közben elmeséled az életed.

Pesthy Kornélia finoman festett arcán átvillámlott egy kacér mosoly.

Nincs mit mesélnem. Hiszen most kezdődik.